

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

Illustrerad veckotidning utgiven av Svenska Missionsförbundets Ungdom.
Pris pr år kr. 3:60. Lösnummer 15 öre.

N:r 27. 6 Juli.

Årg. 31. 1927

INNEHÅLL:

Kristuslikhet. — En väckelsepredikant av stora mått. — Petrus' hustru och hennes »syster». — Lappmäsas. — Lotsen. — I furuskog. — Läsekretsens korrespondens. — En vägvisare. — Det apologetiska arbetet. — Från arbetsfältet. — Arsredogörelse. — Ingången i vilan. — Redovisning. — Annonser.

Redaktör:

Joh. Gustafsson

Från Jormvattnet, Jämtland. Till artikeln »Lappmäsas».

KRISTUSLIKHET.

— Av B. Edwin Persson. —

Kristuslikhet är frälsningens yttersta slutmål med oss som tro. Sedan aposteln Johannes i sitt 1:sta brev 3:dje kap. jublat över den Guds kärlek, i vilken vårt barnskap har sitt ankarfäste, säger han med avseende på vår utveckling i kommande tider: »Vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom, sådan han är.»

På Kristi uppenbarelses dag skola vi som tro sålunda förvandlas till fullkomlig kristuslikhet. Och då har Kristi försoningsgärning samtidigt burit sin yttersta frukt i våra liv. Ty då är målet hunnet, och högre kunna vi icke stiga. Vi skola bära den frälsta människans himmelska gestalt i ändlösa evigheter. Vi skola vara rena, heliga, fullkomliga, såsom han, vår Frälsare, är ren, helig och fullkomlig. Varje spår av synd är utplånat, varje drag av sorg och lidande för evigt borta. Halleluja! jublar vårt hjärta vid blotta tanken däruppå. Och

»Det kommer allt för den, som funnit vägen,
för den i Kristus här all sällhet fann;
O Gud, det är ju visst, ej blott en sägen,
du själv det sagt, och du ej ljuga kan!»

Men *redan här i tiden* är det dock meningen, att Kristi gestalt i oss skulle framträda. Och ju längre vi vandra på vägen, desto närmare målet böra vi ju komma. Det borde vara mer kristuslikhet hos oss i dag, än det fanns i går. Fullkomlighetsidealet får i dag icke vara oss fjärrare utan närmare. Gud har bestämt oss till att bliva hans Sons avbilder redan här och till att i våra liv avspegla hans härlighet.

Kristuslikheten hos oss bör bl. a. visa sig i *vårt sinnelag*. »Varen så till sinnes,

som Jesus Kristus var», manar aposteln Paulus i Fil. 2: 5, och då har han i det föregående av samma kapitel talat om sådana ting som hjärtig godhet och barmhärtighet, kärlek, endräkt, frihet från genstridighet och från begär efter fåfänglig ära, ödmjukhet, osjälviskhet o. s. v. Genom sådana dygder, genom ödmjukhet och saktmod i sinnelaget, offervillighet, beredvillighet och osjälviskt tjänande är det som »Kristus i oss» framträder. Och ju mera hans härlighet kan lysa fram i våra liv, desto mera göra vi skäl för benämningen kristna.

Hos »hedningarnas apostel» framträder denna kristuslikhet på ett tydligt förnimbart sätt, om än vi icke våga säga om vare sig honom eller någon annan dödlig, att de voro fullkomliga. Men han var idealet nära. Det våga vi påstå. Kristi egen kärlek var den förhärskande i hans liv. Den var makten som tvingade, kraften som drev. Han var till sinnelaget kristuslik. För de ofrälsta människorna ömmade han nästan som Kristus själv. Under tårar tänkte han på dem, som voro fiender till Kristi kors. Då var han ömsint. Jesu tårar över Jerusalem och dem Paulus faller i Roms fängelse äro frampressade ur samma källa. Jesus på korset beder för sina bödlar: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.» Paulus från Roms fängelse skriver till Timoteus om dem, som övergåvo honom vid hans försvar inför rätta och slutar: »Må det icke bliva dem tillräknat», 2 Tim. 4: 16. Ja, den som närmare känner apostelbilden vet, att den i sanning är kristuslik.

Mätte även vi, hans lärjungar av i dag, bliva honom lika i liv ochandel. »Lären av mig», manar han. Låt oss då gå i hans skola, till dess vårt sinnelag bliver såsom hans! Det må vara vårt mål.

EN VÄCKELSEPREDIKANT AV STORA MÅTT.

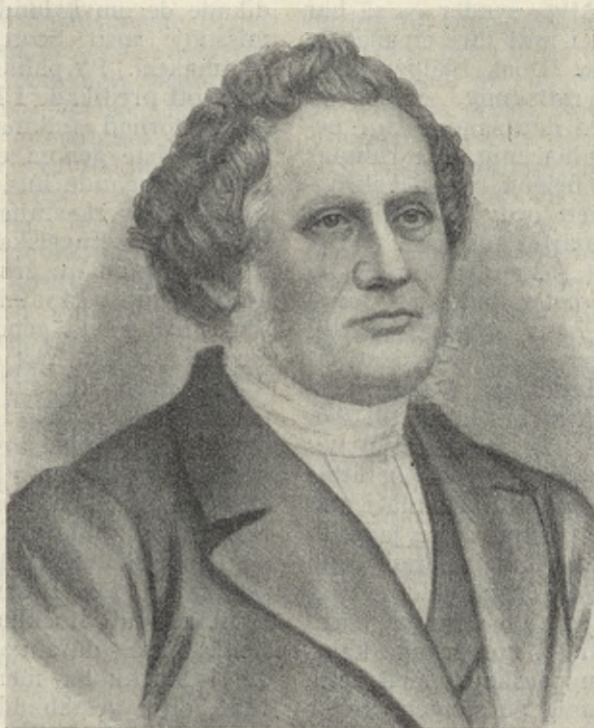
— Ur Carl Olof Rosenius' levnadshistoria. —

Carl Olof Rosenius, det namnet erinrar om om en av de resligaste gestalterna bland de evangeliska väckelsepredikanternas skara.

Född i Nysätra församling i Västerbottens län i februari 1816 fick Rosenius under sina barnår flera gånger byta hem, emedan fadern, som var präst, tillhörde väckelsepredikanterna och under tjugo år »fick åka på konsistorie skjutskärra». Följden av detta kringflackande liv blev, att Rosenius ej kände sig riktigt hemma någonstans.

Carl Olof tyckte om att gå ut alldeles ensam i naturen. Där tänkte han och längtade efter Gud. Men ofta steg mitt under saliga förnimmelser den tanken upp inom honom: Existerar Gud verkligen? En dag beslöt han sig för att genom ett litet experiment skaffa sig full visshet därom. Han band en duk för ögonen och gick över gårdsplanen. Kom han då rakt mot byggnaden, så skulle detta vara ett bevis på att Gud lett honom. Men mitt under experimentet greps han av en obetvinglig ångest: det var, som om någon höll honom tillbaka. Raskt drog han bindeln från ögonen och såg sig då stå alldeles invid — en öppen brunn. Gud hade — menade han — på ett bättre sätt, än han tänkt, lagt i dagen, att han fanns till och var verksam.

En del av Rosenius skolgång skedde i Umeå, då fadern var verksam i det närliggande Sävar. Där emottog han också sitt första starkare religiösa intryck vid läsningen av »Doktor Erik Pontoppidans härliga trosspegel». Den väckte honom till allvarlig eftertanke och drev honom in i flitigt böneumgänge med Gud. När han 1833 kom till gymnasiet i Härnösand, kände han

C. O. Rosenius.

sig ensam och främmande bland kamraterna. De trodde — såsom han säger — inte på Gud. Allt jordiskt verkade motbjudande på honom. Ständigt går han för sig själv och analyserar sina egna känslor.

Därvid kommer han till ytterst nedslående resultat: han är »genomusel», enligt vad han själv bekänner. »Det gör mig så hjärtligt ont» — säger han — »att jag tyckes leva varken mig själv eller någon annan till förbättring, ej heller Gud och hans evangelium till ära,

varför jag väl mången gång ur djupet av mitt hjärta utropat: »Jag, arma människa, vem skall lösa mig från denna dödens kropp? Men detta varar dock» — tillägger han omedelbart — »blott en liten tid. Innan jag vet ordet av, är jag tröstad och styrkt genom en nådeblick av Frälsaren eller åtminstone genom något nådelöfte, vilket nog betyder mer än ljuva nådeblickar.»

Med högsta betyg i alla de viktigaste ämnen avgick Rosenius från Hernösands gymnasium 1837. Efter en predikoresa i Lappmarken kom han till Uppsala följande år för att studera. Bland kamraterna, som dock behandlade honom vänligt, kände han sig »totalt ensam». Men han har dock kommit till en ljusare syn på sitt liv. »Kanske vore det min själ bättre att mera vända mina ögon från mina dock oändliga synders flod in i den oändliga försoningen i Kristi blod.» — skriver Rosenius till en vän — »Ty jag märker, att trälomsanden helt oförmärkt vill taga överhand genom ett idkeligt vägande av mina synder, min dåliga kristendom, vilket försvagar. Hur oförmärkt det går att — mitt under det jag

läser, talar, skriver om det offer för synderna, som gäller evinnerligen och borttager icke några, utan alla, icke små utan ock stora, icke blott övervunna, utan ock ännu starka och mäktiga synder — så har jag för min egen del i mitt inre en ihärdig predikant, som säger: 'Dock hjälper detta endast, såvida du är rättsinnig.' Men huru illa ser det ej ut med den saken. Hur bevisar sig trons kraft hos mig, hur rimmar sig det, att jag är ett helgon, med det skröpliga levernet? Med ett ord, få och saliga äro de stunder, då hjärtat får vara riktigt fritt, tryggt och saligt, såsom det borde. —»

Ekonomiska svårigheter lade sig hindrande i vägen för hans studier. Därtill kommo fasansfulla tvivel. Då han som lärare i en grevlig familj på Lenna nära Stockholm använde lediga stunder till teologiska studier, greps han av »hemska tvivel på allt heligt». »Jag låg» — berättar han själv senare — »en kväll på knä i min ensamma kammare. Hastigt ryste jag tillbaka vid mitt förehavande, sprang upp mitt i bönen och utstötte hädande ord: 'Hu, vilken galenskap! Med vem talar jag här? Finns väl en Gud här på min trånga kammare? O, nej, vilken dårskap.' Med detta sinne kastade jag mig på sängen, under mörka hemska tankar, och låg så, till dess jag somnade. På morgonen vaknade jag — utan Gud; levde dagen igenom — utan Gud; gick åter till sängs — utan Gud.» Även tvivel på att bibeln innehöll »den stora Gudens ord» infunno sig samtidigt.

I denna sin nöd tog Rosenius sin tillflykt till den då i Stockholm verksamme engelske metodistpastorn Georg Scott. Denne, som inkallats som själasörjare för engelska fabriksarbetare i den svenska huvudstaden, kom att för Rosenius spela samma roll som Johan von Staupitz för Martin Luther. Han gav Rosenius rådet att — trots tvivel — fortsätta med att läsa bibeln och skriva upp dels motsägelser mot denna bok, dels vederläggningar av dessa, ty — tillade Scott — »mörkrets ande älskar icke ljuset, icke en grundlig forskning, han vill helst förvirra tankarna». Efter tre dagar återvann Rosenius sin förra visshet, så att han »häpnade och fröjdades och i glad uppörrelse skälvde och grät.» Jublande utbrast han: »Allt är sant, alldeles sant, gudomligt sant, och allt är kvar, som jag sört såsom förlorat!»

Scott tog Rosenius till sin medhjälpare som lärare och senare som predikant. Under Scotts utländska resor höll Rosenius

den svenska gudstjänsten på söndagsförmiddagarna. Ju mer verksamheten växte, desto gladare blev Rosenius. Hans melankoli gav vika. Efter Scotts återkomst predikade de omväxlande. Emellertid uppstod missnöje med Scott, som beskyldes för sektmakeri. På palmsöndagens afton 1842, då Scott predikade i Engelska kyrkan, bröt en förtörnad folkmassa in i kyrkan, och Scott måste genom en korridor rädda sig in i närliggande hus. Han vågade ej fortsätta sin verksamhet utan måste fly ur riket, och Engelska kyrkan blev stängd. Rosenius stod nu ensam kvar. Han måste nu taga upp verksamheten i den lilla skara, som blivit väckt genom Scotts uppskakande förkunnelse. Det var ej en lätt sak.

Han måste ta sin tillflykt till enskilda predikolokaler, dels i hemmen, dels i hyrda salar. Tilloppet av åhörare gjorde emellertid dessa lokaler i hög grad otillräckliga. Ständigt nya och större lokaler måste hyras. Grosshandlare Keyser utverkade 1851, att Engelska kyrkan öppnades. Men det skedde ej för Rosenius, utan för lektor Elmblad vid Stockholms gymnasium. Rosenius ansåg då sin »ringa tjänst» överflödig i Stockholm men stannade ändå. År 1854, efter grosshandlare Keyserns död, inköpte Rosenius vännen Engelska kyrkan för hans verksamhet och gävo den namnet Betlehemskyrkan. Åhörarskarorna växte ständigt. Rosenius hade även övertagit Scotts tidskrift »Pietisten», som vann stor spridning.

Rosenius grundade frälsningen allenast på nåd genom Kristi försoning, och hans åskådning går än i dag under namnet av »nyevangelism». Starkt betonade han sin samstämmighet med Luther men upptog från metodismen vissa bland dess verksamhetsformer framför allt söndagsskolor och lekmannapredikan. År 1856 var Rosenius med och grundade Evangeliska Fosterlandsstiftelsen.

Utom sitt omfattande författarskap var Rosenius en uppskattad religiös diktare. Vi påträffar många bland hans sånger i Sions Toner. Vi må blott erinra oss »Våga dig dristelig tro, att Jesus gjort allt för dig!» och »Tänk, när en gång den dimma är försvunnen!»

Under årens lopp hade Rosenius utan att taga examina förvärvat sig djupgående kunskaper i teologiska frågor. Mycket han fick Rosenius erfara, ej minst sedan Jenny Lind dragit sig tillbaka från scenen och börjat deltaga i hans konventiklar. Tid-

PETRUS' HUSTRU OCH HENNES "SYSTRAR".

— Av Percy Olofsson. —

Petrus var den mest framstående bland apostlarna. Hans namn möter oss ungefär 150 gånger i Nya testamentets historiska böcker. Petrus' hustru — troligen lik goda hustrur i allmänhet — nämnes däremot endast en gång i hela nya testamentet.

»Hade verkligen Petrus en hustru?» spørjer nog mer än en. Det har liksom ingått i vårt medvetande att han var ogift. Varför vet jag icke. Kanske hava katolikerna delvis skuld däri, emedan de ställt honom först i påvarnas rad.

Gå vi till bibeln, finna vi tvenne ställen tala för att Petrus varit gift. I Matteus 8: 14—15 läsa vi: »När Jesus sedan kom in i Petrus' hus, fick han se hans svärmoder ligga sjuk i feber. Då rörde han vid hennes hand, och febern lämnade henne; och hon stod upp och betjänade honom.» Det samma berättas av Markus och Lukas.

Petrus synes hava ägt ett hus i Kaper-naum tillsammans med sin broder Andreas. Antagligen brukade Jesus vid besök »i sin egen stad» gästa hos Petrus. Så också vid det tillfälle, varom här är fråga. Petri svärmoder låg den gången i svår feber. Petrus hade alltså en svärmoder. Då måste han ha eller haft hustru. Och Paulus skriver i 1 Kor. 9: 5: »Skulle vi icke hava rätt att få såsom hustru föra med oss på våra resor någon som är en syster, vi likaväl som de andra apostlarna och Herrens bröder och särskilt Cefas?» Av detta framgår, att flera av apostlarna, »och särskilt Cefas», på sina prediko- och missionsresor medfört sin hustru.

Hurudan kvinna var manne Petrus' hustru? Ja, inte få vi veta så mycket om henne, men något kunna vi dock sluta oss till av de sparsamma upplysningar, som

stå oss till buds. Säkert var hon en troende kvinna och älskade också hon Jesus. »Någon som är en syster», skrev Paulus i det citerade ordet. Naturligtvis menar han en syster i Herren. Petrus hustru hade helt visst också hon sin glädje i att höra Jesus predika om Guds rike. Från lyckliga stunder vid Genesarets strand skyndade hon hem för att laga till måltiden för den käre Mästaren. När sedan tillfälle gavs henne att få följa sin man på resor i Guds ärende, blev detta henne också en glädje.

Utan tvivel var hon en praktisk och duglig kvinna. Under alla omständigheter hade nog icke Petrus medtagit henne på sina resor, om han icke funnit både sig själv och evangelii sak därmed gagnade.

Vi tro väl också, att Petrus hustru var en förständig hustru. Ätminstone behövde Petrus en sådan. Han själv var, som vi veta, en ögonblickets man och föga beräk-nande i sitt handlingssätt. Manne han icke mer än en gång kom hem trött och nedslagen, redo att uppgiva allt. Det ligger nära till hands att tro så. Då behövde han en som kunde hjälpa sig tillrätta igen.

Men varför är det oss så lite sagt om Petrus' hustru? Vi veta det icke. Men samma fråga kan man ha anledning framkasta inför de flesta namnkunniga mäns hustrur både i bibeln och i historien. I många fall skulle icke dessa »storheters» gärning blivit vad den blev, deras goda hustrur förutan. Dock äro de icke bekanta mer än till namnet i bästa fall; Petrus' hustru icke så långt ens, ty ingen vet vad namn hon bar. Någon har rätt betecknande kallat dessa hustrur med ett gemensamt namn »dolda eller gömda hustrur». Deras antal är icke ringa den dag som är, men

ningarna utspreddo de vildaste rykten, och på Mindre Teatern spelades ej blott på kvällarna, utan på förmiddagarna en pjäs, som hette »Läsarprästen». Rosenius bar allt detta med beundransvärt tålamod. Men han led otroligt mycket.

De sista åren av Rosenii levnad blevo betydligt lugnare. Under en rekreationsresa 1867 besökte han bl. a. Göteborg. När han på pingstdagens eftermiddag predikade i Johannes-Kyrkan där, träffades han uppe på predikstolen av ett slaganfall och måste av tvenne bland sina vänner bäras ned i

sakristian. Sjöledes återvände han till Stockholm, där han ännu några gånger kunde se sina vänner samlade. Men den 24 februari 1868 avsömnade han lugnt och stilla.

Karaktäristiska för Rosenius äro dessa bland hans avskedsord till sina vänner: »Allt, vad jag själv gjort, har varit eländigt, uselt och syndigt. Gud har verkat i mig denna kärlek till själarna och deras väl, som drivit mig att mycket göra och lida, vilket aldrig låg i min natur att påtaga mig.»

LAPPMÄSSA.

— Ett sommarminne. Av Nils Hydén. —

Högt opp i norra Jämtland just där landskapet sticker in sin spetsiga trekant mot Riksgränsen och Lappmarken ligga Stora och Lilla Blåsjön, berömda för sin avskildhet och sin natur. Man kommer dit på indianvis, färdandes över myrar och sjöar, signalerande med eldar, och när man väl är däruppe instämmer man i omdömet om de båda sjöarnas glans och skönhet. Det finns drag i landskapet, som påminna både om Spetsbergen, Norge och Italien. De väldiga fjällsidorna med deras snöstråk se alldeles ut som på fotografier från Spetsbergen, och de djupblå sjöarna med de många simmande holmarna leder tanken till Lago Maggiore.

Vi kommo dit en lördagsafton vid midsommartid, kyrkoherden, doktorn och un-

dertecknad, efter att ha farit med båt från Jorm och marscherat genom skogar och över myrar. Och så stodo vi vid stranden av Stora Blåsjön. Gårdarna befinna sig på andra sidan sjön. För att få rodd över måste man samla hop grenar och tända ett bål. Anlägges detta alldeles nere vid vattenytan, är det signal till gårdarna tvärs över, tändes det på en klipphöjd, gäller det gårdarna vid sjöns långända att man skall dit. Nå, vi behövde icke tända något bål, emedan bud var sänt i förväg, och när vi kommo ned till stranden, låg båten med roddarna där.

Tysta, högtidliga med djupblå skuggor och vitskimrande hjässor stå fjällen runt sjön. Kring stränderna lyser björkskogen. En och annan gård skymtar.

större var det på den tid då vårt Nya testamente skrevs. Kvinnorna spelade då en betydligt mera underordnad roll i det offentliga livet än nu. Om Petrus' hustru hade några syskon efter köttet veta vi icke, men i sin ställning och gärning har han haft och har än många »systrar». De äro icke som de muhammedanska kvinnorna gömda i ett harem. De leva mitt ibland oss men äro dock gömda och glömda. Låt-om oss ägna Petrus' hustrus »systrar» också någon uppmärksamhet innan vi sluta denna artikel.

Vi finna dem icke sällan glömda för mannens namn och rykte. Petrus' namn står skrivet med stora bokstäver på Nya testamentets blad. Han var efter Kristi bortgång verksamhetens ledare till dess Paulus framträdde. Petrus var väl bekant bland de kristna, men hans hustru? Vem kände henne eller talade om henne. Så har det ofta varit. Genom sin gärning i det offentliga livet har mannen blivit bekant och berömd, men huruvida hans hustru hade någon del däri eller icke, tänkte man icke på.

Många hennes »systrar» äro dolda i omsorger om hem och hushåll. Det var inte lite arbete i hemmet under Petrus' bortovaro. Och hur glädjande det än var att få motaga Mästaren och lärjungarna under hemmets tak, ställde det sig kanske rätt svårt ibland. »Varifrån skola vi köpa bröd så att dessa få att äta?» Den frågan måste besvaras fort nog då skaran uppenbarade sig i fiskarens hus. Den gången svärmo-

dern låg sjuk hade hustrun så mycket mera att bestyra med måltidens iordningsställande. — Hur många hennes »systrar» äro icke likaledes dolda i hemmets omsorger! Matlagning, tvätt, skurning och tusenting skola hustruns flinka händer ordna. Mannen kan läsa sin tidning eller språka med gästerna, men hustrun är upptagen i köket.

Mången hustru är dold i omsorger och bestyr med och för barnen. Vi hava icke det minsta aning om huruvida det fanns några barn i Petrus' hus och spekulera våga vi icke. Men ett är då visst: i de hem där det finns barn, har hustrun mycket att bestyra. Det tillkommer visserligen mannen att försörja dem, men det mesta bestyret och besväret får hustrun hava. Hon får offra sig själv, sin tid, ja många gånger sina »fickpengar» för barnen och deras välfärd. Från morgon till afton, från söndag till lördag är hon upptagen med dem. När Stina kommer med sin klänning ren och nystruken till skolan, tänker ingen på att mor arbetade därmed till långt ut på natten. Om Kalle kan sin läxa briljant tänker kanske icke magistern på att mor hjälpte honom, medan hon samtidigt stoppade hans strumpor.

Om icke samtiden skänkte Petrus' hustru vidare uppmärksamhet, så var hon dock känd av Honom, »som känner de sina». Om icke hennes »systrar» låta tala om sig i tiden, skola de dock få sin lön en gång av Honom, som lönar efter troheten.

Efter några timmars rodd äro vi framme och stiga i land. Här på näset mellan Stora och Lilla Blåsjön ligger Ankarede fjällkapell. Två gånger om året, vid midsommar och Mikaeli, samlas lapparna här, komma från sina hem i fjällen, äro med vid gudstjänsten och närvara vid vigslarna, dopen, begravningarna. Liksom folket i Norrbotten ha sina kyrkstugor bredvid kyrkan, ha lapparna här sina sommarkåtor, stabilt uppförda av bräder och stänger. Dessutom finnas det i närheten av kapellet timrade hus för kyrkoherden, doktorn och fogden.

När båten lägger till, är hela stranden trots regndusket och kylan — det var bara 6° varmt — full av solskensgrinande lappar. Vi taga vår stuga i besittning och ordna oss för de två dagar, vi skola vara där. Alltjämt anlända nya grupper av lappar, far, mor, barn, alla knogande på tunga ryggbördor och vid ypperligaste humör. Genast göra de sin sommar- och kyrkkåta i ordning, och det är verkligen intressant att se på.

Först går hela familjen ut i björkskogen och samlar var och en, från gamla mormor till yngsta tulten, ett fång färskt doftande björklöv, så mycket de förmå bära i famnen. Så breddes detta ut på kätans jordtrampade golv till minst en fots tjocklek, renfällar läggas däröver — en ypperlig bädd! — Kistor ställas vid väggen, väskor och kassor hängas på mittstångens krok, eld uppgöras på härdens flata stenar, kaffeannan sättes på, man lägger sig på den mjuka renfällsbädden och tillvaron är ljuvlig och skön.

Strax innan vi foro med den lilla ångbåten från Gäddede för att nå Jorm och sedan marschera genom skogarna, hade jag träffat en lappgubbe, som skulle med. Men han var inte riktigt färdig. Det var bara brist på omtanke och förutseende och kanske även litet lättja och tröghet. »Men hur ska vi komma dit? Det är ju över tre mil», frågade jag tämligen naivt. Då log lappgubben med hela sitt lilla smutsiga, brunrynkiga ansikte. »Jag kuter över fjäll!» sade han, som om det varit fråga om en promenad på en fjärdingsväg.

Mot aftonen kom familjen, gubben, moran och de sex barnen, alla med stora ryggbördor, genomblöta med regnet drypande från mösskärmar och hattar men storbelåtna, grinande som solvargar.

I allmänhet slår det en vid sammanträffande med dessa fjällens barn och med

skogarnas nybyggare: deras förnöjsamhet, deras hjärtlighet, deras belåtenhet med livet och glädje över ringa ting. Det tyckes verkligen vara så att ju längre mänskan kommer bort från den s. k. kulturen med dess lyx och strider, dess lugnare, nöjdare, lyckligare är hon. Är då kulturen ett ont? Visst icke. Det är dess avarter som äro onda. Men äro nio tiondelar av den nödvändiga? Se på tidningarnas annonssidor och alla biografreklamer. Finns det en gnista nödvändighet eller ens verklig glädje och tillfredsställelse i detta? Hur annorlunda den stilla kvällen i nybyggarhemmet vid den flammande öppna spiseln, männen slöjdande sina husgeråd, kvinnorna spinnande, någon tager upp en Zions sång, medan stjärnorna lysa över djupa, snöhöljda skogar — hur mycket mänskovärdigare en sådan aftonstund än springet efter amerikanska trunfilmer och flabbet på revyteatrarna!

Men det var bland lapparna i deras sommarkåtor vid Ankarede fjällkapell som vi befunno oss. Jag såg två unga lappojkar mötas. De voro goda vänner. De hade tydligen icke råkats på flere månader. Nu ville de gärna vara tillsammans en stund. Att sätta sig ned på marken var för vått. Inne i en kåta voro de ej ostörda. Vad gjorde de? Togo varandra i händerna och marscherade med stormsteg fram och tillbaka, fram och tillbaka, seende på varandra skrattande, skrattande. Deras glädje att mötas tog sig uttryck i det som för dem var lyckan: gå, gå, fri, obunden bland skog och fjäll.

På söndagsmorgonen börjar gudstjänsten klockan 9. Hela kapellet fullt av lappar och nybyggarfamiljer. Framme vid altarringen stå sex mödrar med sina små dopbarn. Den gamle kyrkoherden, mager, brunhyad, skrynklig som en gammal indian, läser de heliga orden och talar till föräldrarna.

I flere timmar varar gudstjänsten med efterföljande vigslar och begravningar. Och på eftermiddagen fortsättes mötet. Lapparna äro ett lättroört, lättantändligt släkte, lätt för att mottaga men också lätt för att glömma. Nu vid kvällsmötet var stämningen varm, sången ljöd brusande stark och i många lappgubbars och lappgummors röksvedda ögon lyste tårarna. Två gånger om året samlas man, som förut nämnts, på detta ensliga näs bland fjällen och gudstjänsterna och mötena där bli för många till minnen för lång tid.

Då jag kom tillbaka till Gäddede kyrkby,

L O T S E N.

— Av Ralph Connor. —

Översättning för Ungdomsvännan.

XX.

Bill gynnar inhemsk industri.

Kyrkobygget i Swan Creek väckte en formlig sensation i trakten, så mycket mer som det leddes av Bronco Bill. Han slet nästan ut sig i sin strävan att uträtta ett arbete, som kunde ha räckt till för flera. Det var Bill som organiserade arbetslagen som släpade sten till grundläggningen och stockar för väggarna. Det var Bill som bestämde de olika arbetsuppgifterna för de frivilliga arbetarna.

Robbie Muir och två kraftiga män från Glengarry, som kunde hantera timmeryxan, sattes att skräda stockarna. Och när de hade fullgjort sitt uppdrag, förklarade Bill att de voro »bättre än ett sågverk». Det var Bill som skötte om inköpen, och hans affärer med Williams, som drev affär med trävaror och byggnadsmaterial, grundlade för beständigt hans rykte som affärsman.

Med Lotsens papper på fickan gick han till Williams, väljande en tid, då butiken var full av folk.

»Vad tror ni om de här beräkningarna?» frågade han oskyldigt.

Williams hade ett outtömligt förråd av åsikter, kritik och förslag. Bill mottog dem alla ödmjukt och tacksamt.

»Det är rätt svårt att räkna ut, hur mycket virke som kommer att gå åt till den där stugan», sade Bill.

Den saken var enkel nog för Williams, och efter en stunds räknande räckte han Bill en fullständig kalkyl över vad som behövdes.

mötte jag kulturen i form av turister: tjocka matronor i sportbyxor och svartramede amerikanska glasögon, männen gulaschtyper. Några unga flickor, alla med cigaretterna i mun, sutto tillsammans med en äldre väninna med de grå hårtestarna spritande ut under filthatten och en tjock cigarr dinglande i mungipan. Och jag längtade tillbaka till mina lappar och nybyggare, till det enkla, trohjärtade, primitiva och hjärtliga släktet, till skogarnas och ödemarkernas folk.

»Nå, hur mycket skulle det gå till?»

Williams nämnde summan och Bill började underhandla.

»Jag är inte den som brukar pruta», sade Bill, »men som det är fråga om ett evangelihus, borde naturligtvis priset ställa sig litet annorlunda.» Däri instämde hela högen, och Williams kände sig ej väl till mods.

»Saken är den», fortsatte Bill och anslog sin högtidliga talarton — till His beundrande förnöjelse — »att det här är fråga om en allmän institution till det gemensamma bästa, och jag hyser den åsikten (jubel från Hi) att offentliga män ha intresse av det här företaget.

»Bra talat! Du har alldeles rätt», ljöd en kör av instämmanden.

Williams instämde också, men han förklarade, att han tänkt på allt detta, när han gjort sina beräkningar. Men då det gällde en kyrka och den första kyrkan där och deras egen kyrka, så skulle han väl sänka priset, vilket han också efter en stunds kalkylerande gjorde. Bill tog emot papperet mycket allvarlig och stoppade det i fickan utan ett ord. Sedan han ridit till staden och utfrågat affärsmännen där, återvände han i slutet av veckan till Williams butik och placerade sig på något avstånd från innehavaren.

»Behöver du inte den där plåten nästa vecka, Bill?» frågade Williams.

»Vilken plåt?»

»Till kyrkan naturligtvis. Äro inte väggarna uppe?»

»Jo då. Jag kom just hit för att be pojkar här att få plåten framkörd», svarade Bill.

»Framkörd?» utropade Williams bestört och indignerad. »Tänker ni inte hålla avtalet?»

»Jag håller vanligen mina avtal», svarade Bill och med blicken i Williams ögon.

»Nå, än vår överenskommelse förliden måndag?» sade Williams uppretad.

»Låt mig se, förliden måndag», sade Bill, tydligen tänkande tillbaka, »jag kan inte säga, att jag kommer ihåg någon särskild överenskommelse. Är det någon av er, som kommer ihåg det, pojkar?»

Ingen kunde erinra sig något avtal.

»Ni kommer väl inte heller ihåg, att ni fick ett papper av mig, förmodar jag?» sade Williams sarkastiskt.

»Papper! Jo, jag erinrar mig, att jag har det där papperet på mig just nu», svarade Bill och drog upp Williams kostnadsberäkning ur fickan. För några ögonblick betraktade han det noggrant.

»Det finnes intet avtal på det här, papperet, så långt jag kan se», fortsatte Bill. Han räckte det till männen, som var och en granskade det och lämnade det till den närmaste med en skakning på huvudet eller en anmärkning, att där inte fanns ett tecken till något avtal. Williams bytte om ton. Han var för sin del likgiltig för saken.

Då gjorde Bill honom ett anbud

»Naturligtvis vill jag gynna inhemsk industri, och om ni vill gå med på mitt anbud, skall jag bli synnerligen glad att få skriva under kontraktet.»

Men hans anbud, som var precis femtio procent lägre än Williams, tillbakavisades såsom alldeles omöjligt.

»Jag tänkte jag skulle ge er ett erbjudande», sade Bill vårdslöst, »eftersom ni driver sådan affär och pojkar här alla komma att bygga mer eller mindre och eftersom jag tror på nyttan av att gynna inhemsk industri.» Man nickade gillande från alla håll och Williams fann sig föranlåten att acceptera, ty Bill började underhandla med bröderna Hill och med Hi, att de skulle starta tidigt på måndag. Det var en stor triumf, men Bill förrådde inte ett tecken till förtjusning; han var fastmer full av medkänsla för Williams och ivrig att understödja hans affär som en lokal institution.

Som andra ledare för kyrkobygget stod lady Charlotte, och under hennes ledning arbetade Fred, Hertigen och alla de övriga av sällskapet »Ädla sjuan». Hennes hem blev ett centrum för en ny typ av umgängesliv. Med utsökt takt — och det behöv-

des inte så litet för detta slag av arbete — drog hon ungarlarna från deras ensliga hyddor eller vilda dryckeslag och lät dem smaka glädjen av ett upphöjt hemliv — deras första tillfälle sedan de lämnade sina gamla hem lång tid tillbaka. Och så fick hon dem att arbeta för kyrkbygget med sådant nit och så flitigt, att hennes man och Hertigen förklarade, att deras vanliga arbete hade fått ett blott tillfälligt intresse, sedan man börjat bygga kyrkan. Men Lotsen gick omkring med ett strålande uttryck över sitt bleka ansikte.

Den första december stod kyrkan täckt och med golvet inlagt, färdig för fönster, dörrar och innertak. Lotsen började hoppas att få se sitt hjärtas längtan uppfylld — Swan Creeks kyrka öppen för Guds-tjänst på juldagen.

Det var något mera än kyrkbygge som pågick under dessa veckor, ty medan dagarna ägnades åt byggnadsarbetet, tillbringades de långa vinterkvällarna i samtal vid den flammade brasan i den hydda, varest Lotsen hade sitt hem och varest Bill hade kommit att logera, sedan bygget började. Och det var betydelsefulla kvällar för Lotsen och Bill, ja även för mig och andra av männen, som Bill eller Lotsen förde med sig hem efter dagens arbete vid bygget.

Vilka lyckliga kvällar för dessa cowboys, som likt vrakspillror blivit uppkastade på en enslig och främmande strand. Somliga av dem hade aldrig vetat, vad det var att ägna en tanke åt något annat än dagens arbete och nöjen. Och den värld Lotsen förde dem in i, var ny och underbar för dem. Lyckliga, bekymmersfria kvällar, fränsett den spöklika blekheten i Lotsens ansikte. Men han skrattade åt förslaget att söka någon vila, innan kyrkan var färdig. Vi skulle också ha saknat honom gruvligt, och så stannade han.

I FURUSKOG.

Det är så underligt stilla här

i djupaste furuskog.

Och rytmen, som vinden sakta bär

är ljuvlig och skär

och svalkar och smeker

och nynnar och leker

som mor, när hon vackrats log.

Min feberbrinnande tankes lopp

går lugnt liksom pulsens slag.

Ur ångern och sorgen stiga opp

som glimtar av hopp.

Och starkare skådar

jag ljuset, som bådar

en friskare morgondag.

LÄSEKRETSENS KORRESPONDENS.

Under denna rubrik införa vi korta brev från läsekretsen, som äro av sådan art, att de kunna påräkna ett allmännare intresse. Meddelanden om erfarenheter till trons tillväxt, iakttagelser ifråga om vår evangeliska verksamhet, uppslag ifråga om denna, läsekretsens syn på nutidsfrågor m. m. lämnas så långt möjligt utrymme i denna avdelning. Bidragen måste vara sakliga och böra ej överstiga en längd av 300—350 ord. Signatur må användas, men namn och adress måste medfölja breven. Anonyma bidrag lämnas utan avseende.

Red. av Ungdomsvännen.

Jag känner mig mycket tacksam för de möjligheter vi ha att genom Ungdomsvännen få byta tankar med trossyskon landet runt. Jag har med intresse läst de olika inläggen angående »en troendes ställning till fackföreningen». Det är av stor vikt för oss, när vi läser de olika inläggen, att vi låter alla egna fördomar ramla och synar saken från olika håll, så att vi med ledning av Guds ord och de lärdomar vi inhämtat kunna bilda oss en egen uppfattning angående den saken.

Sign. — »N» — i n:r 22 frågar »hur mycket av Kristi kärlek den troende arbetaren som försvarar fackföreningsrörelsen omsätter i handling. Det är en fråga som vi behöver framställa till varje troende — ej att förglömma sig själv —, men att framställa den i det sammanhanget visar att — »N» — ej räknar med det goda, som utträttas i och genom rörelsen, utan endast ser på det minder-värdiga, vilket vi måste erkänna finns. Men kan man förkasta en sak därför, att det är vissa ting i den som ej äro riktiga?

Känna vi till föreningens strävan? Är det ej att försöka skaffa den arbetande mängden bättre arbetsvillkor? Det kan nog vara möjligt, att fall sådana som de. — »N» — visar på ha inträffat, men jag skulle kunna visa på arbetare både frälsta och ofrälsta, som genom föreningens hjälp blivit räddade undan arbetslöshet med åtföljande nöd och elände. På platsen där jag är bosatt, finns det troende av vilka en del tillhör och en del inte tillhör fackföreningen, men inte har jag hört ta'as om att arbetarna strejkat ut någon för det. Är det rätt av mig såsom kristen att njuta av de förmåner fackföreningen lyckats genomdriva åt mig, under det att jag är motståndare till densamma. Det gäller dock för oss att taga avstånd från det ytliga och gudlösa, i vilken form det än möter oss. Mätte Gud få hjälpa och leda oss, så går det rätt, och må vi under allt icke glömma att vårt mål är himlen.

Sten L.

Red. av Ungdomsvännen.

Med hjärtligt deltagande läste jag »F. K:s» brev och önskade, om jag kunde svara några uppmuntrande ord »F. K.» bär väl fram sitt betryck inför din Frälsare? Ofta? Mest utan ord kanske? »Bedjen utan återvändo!» Han hör. Han är med *alla* dagar, ej blott de ljusa.

Jag tycker att Eder får kunde ta fram sin sprit själv, såsom andra fått göra. »Allt som är behövt vill jag gärna göra, men det som kränker mitt samvete låter jag bli.» Har han fått höra protester förr och ej tagit hänsyn, så bör han höra rent besked, och det bör genomdrivas. Inte bör en Kristi tjänarinna bli »ond» eller »surmulen». Saktmod och lugn bestämdhet passar bra. »Ikläden eder Herren Kristus!» Att det tar sig illa ut för den blott naturliga människan, är bara naturligt. Formpräster och deras efterapare ha mycket ordat om »skrymteri» »falsk andlighet» »andligt högmod» m. m. och ännu kan man väl ej vara så säker för sådana utfall från denna världens människor, då de se, att vi icke gilla deras väsende. Men då allt går till sitt, så äro de nog inte så säkra på sin sak

ändå. Men vandra vi inför Herren, så äro vi säkra på *vår* sak, och deras omdömen röra oss icke.

I stället för att »sitta med vid bordet som vär-dinna», gå till Herrens ord och sök näring om ej mer än en enda vers, om tiden är knapp. Blir far »ond», så blir han väl »god» igen, och vill han jaga sitt barn på dörren, så har Herrens vänner fått utstå värre. Ålder och lyne är ej heller så små faktorer, men är hemmet drägligt och »F. R.» trives där, så lämna det ej självmant. Kanhända Ni tjänar Herren bäst där, och då vore illa att fly. »Var och en förblive i den kallelse, där han blivit kallad.» Men genom eftergifter på samvetets bekostnad förhärlicas icke Gud.

Tant Lotta.

Red. av Ungdomsvännen.

»Laglydig» har mycket rätt, då han säger, att lottdragning, som ofta förekomma vid sådana tillställningar, är ett lagbrott och att vad vi vinna ekonomiskt det förlora vi andligt, men vi anse att samma princip borde gälla kaffefester och auktioner över huvud taget.

Vi vilja bedja »Laglydig» och »Erik G—n» att utan förutfattade meningar genomläsa Mark. 11:15—17. Vi frukta att orden där kunna gälla även våra fester och auktioner. »Erik G—n» säger, att det ej är så lätt att bortskaffa fester och auktioner, men vi anse att en kristen ej bör gå den väg, som synes lätt, utan den, som är i överensstämmelse med Guds vilja. På många ställen i N. T. återfinna vi löften om bönhörelse, så nog har Gud visat oss den väg vi böra gå, och vi se intet som hindrar, att dessa löften även gäller missionskassan.

Alltså, auktioner och fester är en sak som med Guds hjälp skulle bort ur våra föreningar.

Two S. M. U:aro.

Red. av Ungdomsvännen.

Låt mig i denna avdelning få meddela ett utdrag ur ett brev, som visar, att det finnes mod och nit bland unga kristna även i denna tid:

»Du må tro att R. är modig. Härom söndagen var han vid dansbanan och predikade. Han kom från möte i R., och han var så het att han hoppade över stängslet där. Så började han: »Mina kära vänner, jag har fått en ingivelse av Gud att gå hit och tala med eder och varna eder.» Musik och dans tystnade och stannade av, och alla tittade på honom. De trodde, att han var tokig, som gick till dansbanan och predikade. Han fortsatte en stund att tala, men så kom en dräng från S., en stockholmare, fram och tog tag i armen och ledde ner honom. Ingen kunde det mer än denne morske man. Han fick några fräcka ord av denne, men R. svarade: »Om självaste satan står bredvid mig, så talar jag ändå.» De hånade och smådade honom sedan, men det bekom honom ingenting, och nu beundra de flesta honom för hans mod. Två av flickorna i en närbelägen gård blevo i alla fall djupt rörda och under tårar gingo de hem med det löftet, att det skulle dröja, tills de gingo dit. Nog vill det till mod att handla på detta sätt och till på köpet i sin hem-trakt. Men R. är nu eld och lågor. Han är så ivrig och varm kristen.»

En vägvisare.

I en vägkorsning stodo två vägvisare. En gammal av trä, halft omkullvräkt av stormen och med de svartmålade bokstäverna nästan utplånade av väder och vind. Den hade nu fått »permission» som oduglig och blivit ersatt av en ny och bättre av järn. På denna nya voro namnen på vägarne utstansade i järnskivor, och de namnen kunde intet väder utplåna.

Där stod den nya vägvisaren nu och pekade med sina armar på de olika vägarne klart och tydligt och det fanns ingen möjlighet att taga miste om vägen.

Vandraren, som går på vägen mot evighet, kommer stundom till en vägkorsning och stannar där spörjande. Då ser han »vägvisaren», den kristne bekännaren.

Herren har ställt dig och mig i en sådan vägkorsning såsom vägvisare. När vår nästa söker vägen och ser på vägvisaren, skall han då manne finna en som med »klart besked» visar han mot Honom som är vägen, sanningen och livet?

Du är en vägvisare, du, som är hans. Är din »skrift» klar och tydlig, eller har världen och flärden utplånat den? Tänk på att mången ger akt på hurudan vägvisare du är. Är du en rätt Jesu Kristi efterföljare, som tydligt visar att du vill tillhöra Honom och visar ditt liv till Honom för de vandrare som möta dig?

Gån därför ut till vägskaalen och bjuden till bröllopet alla i träffen på. *Greta Mähl.*

Red. av Ungdomsvännen.

I n:r 17 frågas så här: »Med vad rätt kritisera våra trossyskon de svagares böner och vittnesbörd?» På denna fråga kan kort och gott svaras så: Lika oriktigt som det vore, om de äldre syskonen i ett hem toge sig för att kritisera sina småsyskon, när de skola lära sig att tala, att gå eller att äta, lika oriktigt är det när trossyskon kritisera de nyomvändas eller »svagares böner och vittnesbörd».

Vad som dock icke bör förekomma i böner till är uttryck av vanvördnad och slarv. För övrigt vilja vi hänvisa till Fil. 4: 8.

C. M.

Red. av Ungdomsvännen.

Är det rätt av medlemmar i en kristlig församling att innehåva motbok?

Jag känner en församling, där någon kom upp med det förslaget, att medl. där ej borde få innehåva motbok. Detta väckte starkt motstånd. Är det rätt handlat av medl. i Kristi församling på jorden? Nykterhetsföreningen på ovannämnda plats, där medlemmarna bestå av både troende och icke troende, har beslutat, att medlem där ej få innehåva motbok — men församlingen kunde det ej.

Det vore intressant, om många av Ungdomsvännens läsare ville uttala sin tanke om denna sak.

Vag.

Det apologetiska arbetet.

Enligt Generalkonferensens beslut skall jag sex månader av året ägna mig åt det apologetiska arbetet. Med hänsyn till det närmast föreliggande arbetsåret meddelas härmed, att mina resor taga sin början den 1 nov. i höst. De som önska erhålla besök, torde ha vänligheten att så snart som möjligt, och i varje fall senast *före den 15 aug.* insända kallelse direkt till mig, adr. under juni—juli: *Mariannelund*, efter 1 aug. *Lund*. Beträffande arbetets ordnande må det för övrigt tillåtas mig att säga följande:

1. För att nå något resultat med möten av detta slag böra minst två eller tre möten hållas i följd på samma plats. Det är tämligen lönlöst att blott anordna ett enstaka föredrag.

2. Det är mycket tacknämligt om flera platser i en provins kunna besökas i ett sammanhang. På det sättet sparas både tid och respengar. I flera fall ha länens ungdomsförbund tagit saken om hand i så motto, att de ungdomsföreningar som önskat gesök, fått anmäla sig hos ungdomsförbundets styrelse, som sedan ordnat en restur för mig i provinsen. Varje enskild ungdomsförening har själv fått svara för kostnaderna för besöket. Ungdomsförbundets styrelse ordnar blott resturen. Det vore gott om de olika länsungdomsförbundens styrelser ville tänka på denna sak med hänsyn till det kommande arbetsåret.

3. Ett oeftergivligt villkor för att möten av detta slag skola lyckas är att de hållas i en *neutral lokal*, d. v. s. en lokal som eljest icke brukas för religiösa sammankomster. Folkets hus, ordenslokaler, teatrar och biografier lämpa sig bra. Meningen med dessa möten är ju att nå de människor, som på grund av fördomar icke besöka kyrkor och bönehus. På ett och annat ställe har man kanske icke riktigt fattat detta utan i all välmening anordnat dessa föredrag i en gudstjänstlokal. I de flesta fall har detta blott lett till att mötena blivit totalt förfelade. Däremot har det ytterst sällan hänt, att ett apologetiskt möte blivit fåtaligt besökt, då det anordnats i neutral lokal. På grund av denna erfarenhet må det framhållas: *varje plats som önskar besök, måste anskaffa neutral lokal för dessa föredrag.*

4. S. M. U:kommitten har beslutat, att de ungdomsföreningar som erhålla besök, skola till S. M. U. betala 15 kr. för varje föredrag jämte resebidrag. Härifrån medges dock undantag, om ungdomsförening-

Gnesta frikyrkliga ungdomsförbund.

FRÅN ARBETSFÄLTET.

Gnesta frikyrkliga ungdomsförbund firade Kristi himmelsfärdsdag sitt 25-årsjubileum. Pastor Anu-ll inledde högtiden med en välkomsthälsning. Där-efter talade rektor Mosesson om det himmelska hemmet. På eftermiddagsmötet talade rektor M. om Guds kärlek och bevarande makt.

Vidare medverka pastorerna Köhlmark och Rosen-

som är liten och i saknad av medel. Af-fischer tillhandahållas kostnadsfritt av S. M. U.

5. Först och sist må ihågkommas, att det apologetiska arbetet blott är ett annat sätt att predika det gamla, goda evangeliet. Vi ha redan genom detta arbete fått inom hörhåll tiotusentals människor, som eljest aldrig lyssna till vår förkunnelse. Vi veta också att åtskilliga av dem genom detta arbete vunnits för Gud. Därför är det av vikt att det apologetiska arbetet bäres av Guds folks förbön. De platser som under det nu stundande arbetsåret önska anordna apologetiska föredrag uppmanas att framför allt förbereda dessa möten genom bön.

David Hedegård.

gren, missionär Aldén samt hrr Söderkvist, Hedberg och Olausson. Av vittnesbörden framgick att Gud varit med G. F. U. med sin rika välsignelse, samt att det alltid rådit samförstånd mellan församlingen och ungdomsförbundet och att de unga bistått församlingen på åtskilliga sätt.

Av 25-årsberättelsen framgick bl. a. följande: Förbundet bildades den 4 april 1902, då ingingo 27 medl. Antalet medl. som tillhört förbundet var 293. Kassan hade balanserat på kr. 9,106: 74.

Till högtiden hade inbjudits f. d. medl. samt angränsande ungdomsföreningar. En hel del hälsningar och telegram anlände från inbjudna, som icke kunde närvara, varav må nämnas ett från förbundets förste ordf., pastor A. Alm, U. S. A. Högtiden var talrikt besökt, och särskilt på e. m. var det vackert dekorerade missionshuset fyllt till sista plats och stämningen mycket god. Kören medverkade och gjorde sitt till att höja feststämningen. Högtiden avslutades med ett enskilt samkväm.

Det hela gav rik andlig behållning, och man skiljdes för dagen överväldigad av tacksamhet till Gud.

L. L.

Haparanda mfgs udg har under den gångna vintern och våren fått mottaga ett gott tillskott av nya medlemmar. Väckelsens vindar ha blåst här uppe och ett 10-tal personer ha börjat ett nytt liv med Gud. För några veckor sedan hade vi ett möte, då 9 nya medlemmar hälsades välkomna och

ÅRSREDOGÖRELSE.

Stockholms S. M. U.-föreningars Frivilliga Sjömansmissions första verksamhetsår.

Det var under sommaren 1925 på initiativ av sjömansmissionär H. Sjögren, Kristinehamn, som Stockholms S. M. U.-föreningar beslutade att upptaga ovannämnda verksamhet. En kommitté tillsattes, bestående av representanter från de olika ungdomsföreningarna. Denna kommittés första uppgift blev att sig emellan uppdelade Stockholms hamnområden i vissa sträckor. Och så fick varje förening på detta sätt sin angivna plats att bearbeta.

Sjömansmissionär Henning Sjögren lovade att till en början skriva s. k. »söndagshälsningar». Detta löfte blev även infriat, och så begynte arbetet med att på söndagsförmiddagar å fartyg i hamnarna utdela dessa söndagshälsningar jämte tidningar och traktater. Deltagande i detta arbete är Immanuelskyrkans, Betesda, Andreas kyrkans och Valhalla ungdomsföreningar. Därjämte har Saltsjöbadens udög under den tid Kungl. Flottans fartyg legat i Saltsjöbadens hamn deltagit i detta arbete.

Så kom år 1926. Vi ha nu blivit litet insatta i arbetet, vi ha börjat få kärlek till detsamma, och vi önska fortsätta.

»Söndagshälsningen» med en kort predikan, i regel över söndagens text, är nog ett av de bästa sätt, på vilket Guds ord kan spridas bland sjömän. Dessa söndagshälsningar ha under året skrivits av vänner till sjömansmissionen, kommitténs medlemmar, och under sista halvåret regelbundet av våra pastorer i församlingarna.

Över huru många besök på fartyg som blivit gjorda, tidningar och böcker som blivit utdelade är ej någon statistik fördd, men besöken äro många, och skrifterna, som utdelats äro ännu fler. Andreaskyrkans udög har söndagligen delat ut 75 ex. söndagshälsningar, Betesda kyrkans 15—20, Immanuelskyrkans lika många och Valhalla omkring 25—30 ex. Herren må välsigna sitt ord, som på detta sätt blivit utsatt.

Vallhalla udög har under året hållit två mycket goda, av Gud välsignade och av sjömännen väl besökta fester.

Då vi se tillbaka på det år som ligger bakom, tacka vi Gud för det arbete, som vi genom Hans nåd och kraft fått begynna. Det är ett stort och härligt arbete. Dem vi oftast träffa om bord på fartygen äro män i sin ungdoms och mannaålders dagar, och det är också till dem som vi förnämligast önska komma med det »glada budskapet». I de allra flesta fall hava vi blivit väl emottagna, då vi kommit om bord på fartygen, och jag tror även, att på en del fartyg hava vi varit väntade, om söndagshälsningen någon söndag ej kommit. Därför vilja vi fortsätta med det arbete som är påbörjat. Och mot det år som kommer, blicka vi framåt med hopp och förtröstan, att vi skola bliva än mer skickliga i detta arbete. Och så bedja vi Gud, att det ord, som på detta sätt sprides ut, må för mången sjöman bliva likt en fyrbåk, som lyser, så att han kan lotsa sitt livs farkost genom bränningarna och skären och så styra kurs på den himmelska hamnen. *Al. C—n.*

senare ytterligare en. Under tiden februari—mars verkade evangelisten Algot Jonsson här, och sedan början av april är pastor T. Brager stationerad här. Verksamheten har bedrivits genom offentliga ungdomsmöten varje onsdagskväll, då mellan 50—70 unga män och kvinnor deltagit. Intresset för dessa möten är stort hos alla. Den 17 maj hade föreningen sin vårauktion, som inbringade en netto-behållning av bortåt 1,000 kr. På Mors dag var fest anordnad. Lokalen var vackert dekorerad. En flickkör sjöng några vackra sånger. Systrarna Ada Eriksson och Signe Svanberg utförde några mycket vackra duett-sånger, varjämte syster Ada Eriksson sjöng några solosånger. Mag. E. U. Eriksson läste en utmärkt artikel om stora mäns mödrar och syster Maja Nilsson deklamerade. Pastor O. Bäckman frambar med värme och hänförelse livets ord, och pastor Brager tolkade i några korta hjärtevarma ord Mors livsgärning och betydelse för hemmet. Lokalen var fullsatt till trängsel, och många måste vända om hem på grund av att plats ej fanns att få. Ungdomsföreningens medlemmar äro fyllda av nit och arbetsintresse, helig glädje och levande tro.

Så vilja vi med dessa rader giva trovännerna landet runt en liten inblick i hur vi arbeta häruppe på denna utpost och sända många hjärtevarma hälsningar till Eder alla. Arbetet är icke förgäves.

Mottag denna vår hälsning och bedjen för oss, såsom och vi vilja bedja för Eder. *T. B.*

Västkostens ungdomsskola å Gläborg. Under det gångna läsåret har ett hundratal elever vistats vid skolan. I sommarkursen undervisas i sommar 32 flickor. Folkhögskolan kommer i höst att förse

med tvenne yrkeslinjer, en handelslinje och en jordbrukslinje. Dessa linjer äro avsedda för ungdomar från jordbrukarhem samt från affärs- och industri-kretsar, som önska en folkhögskolekurs men på samma gång en inriktning på en levnadsbana. Att så kunna förena en allmänbildande kurs med en kortare yrkesskola torde många komma att finna praktiskt. Många komma säkerligen att skatta det högt, att det kan ske å kristen ungdomsskola.

Utom dessa linjer fortsätter naturligtvis den rent allmänbildande kursen samt den som förbereder för inträde i seminarier och sjukvård. Husmodersskolans kurser komma att även under nästa år bli tvenne, en på 3½ mån., en på 7 mån.

Nästa kurs i husmodersskolan samt slöjd- och vävskolan börjar den 15 sept., i folkhögskolan den 31 okt.

Deltagarna i bibel- och evangelistkursen i Länköping hösten 1926 voro den 18 och 19 juni samlade till kamratmöte i Hogstad missionshus.

Lördag e. m. voro kamraterna samlade till enskilt möte. Kl. 8 på kvällen var offentligt möte. På söndag kl. 10.30 f. m. samlades kamraterna tillsammans med de troende vännerna på platsen omkring Herrens bord, då Gud var oss nära på ett särskilt sätt. Under e. m. var ungdomsfest anordnad av Hogstads ungdomsförening. Flera deltagare i kamratmötet vittnade inför den fulltaliga publiken. So'osång utfördes av Ivar Svensson, och kaffe serverades. Även då finga vi erfara Guds välsignelse.

Så skildes kamraterna åt för att var och en på sin plats söka fylla den uppgift, som blivit given av Gud, och för att nästa år, om Gud vill, åter samlas till kamratmöte. *G. P—m.*

Ingången i vilan.

Natten till den 24 april fick en av medlemmarna inom ungdomsföreningen »Senapskornet», Landskrona, syster *Anna Törnqvist*, hembud endast 34 år gammal.

Efter genomgången operation vid Landskrona lasarett fick hon uppbrottsorder. Hastigt och oväntat kom budet att syster Anna fått flytta hem, dit där ingen sorg och intet lidande skall vara mer. Men hon var redo, när Mästaren kallade. Stor är sakna-

den bland syskon, kamrater och bland oss i ungdomsföreningen samt i sång- och musikföreningen, där hon städse var med och tjänade med sin gåva.

Frid över hennes minne! »Vi få mötas i Eden en gång, i de saligas heliga land.» *E. L.*

Redovisning.

Ungdomens mission.

Januari 1927.

Karlskrona förs. udfig gm Karlsson 25:—; Byholma juniorf. 25:—; Fornåsa udfig gm Larsson 50:—; Hörda udfig gm Pettersson 25:—; Källeryds södra mfg gm Wennblom 31:45; Kvillefors udfig gm Löfgren 25:—; Bromstens förs. udfig gm Sundell 10:—; Jugånsbo förs. udfig gm Jansson 15:—; Lundsveds udfig gm Pettersson 50:—; Grums södra udfig gm Engström 25:—; Nya Varvets mfgs udfig gm Johansson 10:—; Ljurrhalla udfig gm Svensson 50:—; för gosse. Ljurrhalla udfig gm Svensson 25:—; Södertälje förs. udfig gm Pettersson 27:—; S:a Björke udfig gm Magnusson 11:—; Nykroppa förs. juniorer gm Nyqvist 29:41; Hedesunda juniorf. gm Moberg 50:—; Vattensta udfig gm Pettersson 12:—; G. Johansson, Malmö, 22:—; Hovslätts udfig gm Andersson 35:—; Skogsbygdens udfig gm Ericsson 50:—; Roslagsbro udfig gm Pettersson 25:—; Solberga udfig gm Carlsson 5:—; St. Lundby mfgs udfig gm Lindqvist 15:50; Stensnäs udfig gm Nilsson 15:—; Senorens mfg gm Holgersson 65:—; Betlehems kyrkans udfig, Göteborg, gm Ohrneman 225:—; Nyköpings förs. udfig gm Andersson 68:—; Saltviks udfig gm Svensson 20:—; Karlanda norra udfig gm Löfgren 20:—; Kungsholms förs. juniorer gm Alván 11:48; Udfig E. F., Kristinehamn, gm Hällman 50:—; Kråkskults udfig gm Pettersson 20:—; N. Gummesson, Hällefors, Lönneberga, 58:12; Bankeryds västra udfig gm Ljungberg 30:—; Hasselfors västra udfig gm Persson 20:50; Salems förs., Kalbo, gm Gustafsson 22:50; Husby mfg gm Eriksson 135:55; Ykulens udfig gm Erlandsson 53:17; Järneruds udfig gm Karlsson 35:95; Forsviks udfig gm Johansson 50:—; Hörda juniorf. gm Carlsson 25:—; Häggunga-Bönetorps udfig gm Johansson 57:32; Vänga udfig gm Andersson 25:—; Töcksmarks udfig gm Nilsson 50:—; Torsåkers udfig gm Ekman 33:70.

Maj 1927.

Länna södra udfig gm Eriksson 25:—; Hallviken gm Jonsson 10:—; Sibbo udfig gm Karlsson 12:—; Truseryds udfig gm Holgersson 5:—; Erstorps udfig gm Bengtsson 20:—; Askeby udfig gm Karlsson 20:—; Saltsjöbadens udfig gm Lindström 10:—; Väte udfig gm Löwenberg 22:70; Frössvi mfgs udfig 15:—; Vallby udfig gm Ohlson 17:—; Arboga förs. udfig gm Nystedt 25:—; Lillsjönäs, udfig gm Lundekvist 14:—; By norra udfig gm Eriksson 19:57; Kilsmo udfig gm Wik 8:30; Rostorps udfig gm Svensson 5:—; Blomskogs övre udfig gm Brask 5:—; Molkoms udg gm Hernström 50:—; Stavnäs udfig gm Johansson 42:—; Runtuna udfig gm Flodin 59:74; Linde förs. udfig gm Isenberg 20:—; Skanörs och Falsterbo udfig gm Jönsson 27:—; Lidköpings förs. udfig gm Blom 149:48; Asheda udfig gm Lif 50:—; Huvudsta udfig gm Valfridsson 40:—; Kumla udfig gm Malmqvist 50:—; Kallereds mfg gm Andersson 28:—; Salems udfig, Malmö, gm Johansson 40:60; Domaryds juniorf. gm Rosén 25:—; Djupviks udfig gm Nordgren 11:—; Vångsta-Lillhärads udfig gm Morell 25:—; Vårsås udfig gm Johansson 25:—; Abyggeby udfig gm Boström 15:—; Smedby udfig gm Andersson 25:—; När och Burs udfig gm Pettersson 7:70; Harge udfig gm Carlsson 40:—; Nybro udfig gm Agren 19:—; Vesene udfig gm Albertsson 70:—; H. Lj., Skövde, 10:—; Emmaryds udfig gm Klasson 9:20; Säbrå udfig gm Pettersson 10:25; Ruds udfig gm Karlsson 24:05; V. Films udfig gm Norrström 10:—; Lindesbergs udfig gm Källberg 20:—; Högeruds udfig gm Andersson 25:—; Norrsundets udfig gm Grönberg 20:—; Krylbo udfig gm Melin 25:—; Robertfors udfig gm Forsgren 25:—; Rö udfig gm Sundin 25:—; Skövde förs. udfig gm Johansson 237:47; Ljungskile udfig gm Zander 15:—; Gärdskårs förs. udfig gm Hillbom 16:—; Västersels udfig gm Nilsson 37:—; Tegelsmora udfig gm Karlsson 49:71; Ingmarsö udfig gm Jansson 15:—; Ransäters udfig gm Hagström 173:62; Ljurs udfig gm Fransson 25:—; Karlanda norra udfig gm Lövgren 27:42; Åmotfors udfig gm Vahlgren 50:—; Börje udfig gm Klaar 20:—; Östra Eneby udfig gm Sandberg 15:—; Bjursås udfig gm Isaksson 80:—; Skeda udfig gm Fahrman 25:—; Tyringe udfig 10:—; Torp och Stöde udfig gm Persson 20:—; Gnarpss udfig gm Nordin 10:—; Skallsjö Skogars udfig gm Andersson 15:—; Borås udfig gm Larsson 131:84; Rensvists udfig gm Fredén 10:20; Bergsjö mfg gm Edström 5:—; Tjällmo udfig gm Förmänder 25:—; Boxholms udfig 27:09; Ope udfig gm Pettersson 20:—; Slätthögs udfig gm Gustafsson 25:—; Moheds udfig gm Björklund 46:—; Rörby udfig gm Pettersson 10:—; Hagalunds udfig gm Enander 60:—; Åby udfig gm Andersson 50:—; Bulsbo udfig gm Ross 6:—; Eskilsäters udfig gm Persson 13:78; Borgstena udfig gm Willborg 30:—; Hällesborgs förs. udfig gm Karlsson 45:74; Öster-garns och Gammelgarns udfig gm Sjöström 16:—; Mariestads udfig gm Wieck 62:62; Billsholms udfig gm Olsson 20:—; Gärdslätts udfig gm Andersson 11:—; Kärrets udfig gm Eriksson 10:—; Bergs udfig gm Åström 5:—; Gyttorps juniorf. gm Olsson 75:—; Oskarshamns förs. udfig gm Björkman 90:—; D:r Willmont, Rådane, Dals Grinstad, 10:—; Frans Karlsson, Tibro, 100:—; Njutångers udfig gm Engman 50:—; Hassela förs. udfig gm Forslin 13:—; Tösse udfig gm Andersson 13:29; Valbo udfig gm Jansson 42:—; Visby udfig gm Johansson 30:—; Sunnersbergs udfig gm Jansson 24:36; Maryds udfig gm Gustavsson 50:—; Nus-

näs udfg gm Eriksson 12:70; Älvsjö udfg gm Pettersson 25:—; Österåkers udfg gm Andersson 100:—; för ev. Östervåla udfg gm Persson 36:—; Västrums udfg gm Lang 28:31; Mariebergs udfg gm Johnsson 7:—; Skogs udfg gm Olsson 40:—; Närkes Kils norra udfg gm Olsson 5:—; Nordmarks udfg gm Jonsson 15:—; Norrbyås udfg gm Damberg 24:—; Gökalunds udfg gm Kristianson 10:—; Lagmansereds udfg gm Andersson 10:50; Skärblacka udfg gm Pettersson 47:—; Norrbarke udfg gm Söderlund 27:—; Kolsva udfg gm Eklund 30:32; Mangskogs udfg gm Forslund 25:—; Hasselfors udfg gm Karlsson 10:—; Björklinge udfg gm Tibell 12:45; Kalmar Läns mfg gm Lundén 100:—; Anderstorps udfg gm Dahlin 38:—; Lotorps udfg gm Andersson 25:—; Ekträskis udfg gm Persson 25:—; Gislaveds udfg gm Peterson 28:—; Gustafsfors och Böns udfg gm Hansson 48:—; Lits udfg gm Nyrén 15:—; Tomastorps udfg gm Linderos 25:—; Dingtuna udfg gm Molin 15:—; Motala förs. udfg gm Strömdahl 23:50; Säldebrätens udfg gm Lindskog 5:—; Älvängens udfg gm Fransson 22:50; Sävsjö mfgs udfg gm Johansson 30:—; Trälleborgs udfg gm Olsson 35:65; Sunds udfg gm Gustafsson 25:—; Skallsjö udfg gm Andersson 15:—; Rudskoga udfg gm Nicklasson 13:39; Lidingö udfg gm Bergsten 55:—; Köla udfg gm Malmstedt 15:—; Nysunds udfg gm Safvenberg 17:—; Dalhems udfg gm Olsson 91:—; Abyggeby udfg gm Boström 50:—; Huddunge udfg gm Olsson 25:—; Asby udfg gm Karlsson 15:—; Annebergs udfg gm Sjösten 25:—; Bors udfg gm Lekberg 15:—; Landskrona udfg gm Nilsson 20:—; Gm Augustinus Keijer från Tjörnarp 13:20; Osby 10:—; Sävsjö 20:—; Bodafors 120:—; s:a 163:20; Strömlunds förs. juniorf. gm Mattsson 20:50; Trollhättans södra udfg gm Eriksson 25:—; Övre Ruds udfg gm Byström 12:80; Lindors udfg gm Kuntz 10:—; Liljeholmens mfgs udfg gm Melin 10:—; Kungälv's udfg gm Mattsson 10:—; Knätte udfg gm Josefsson 10:—; Mellbyns udfg gm Andersson 50:—; Finnåkers udfg gm Larsson 21:68; Sunne udfg gm Engström 75:—; Ovanåkers mfgs udfg gm Lorentzon 242:82; Svartbergs udfg gm Wester 20:49; Gustafs udfg gm Pettersson 25:—; Eklanda—Siene udfg gm Abrahamsson 27:75; Hille udfg gm Hedin 65:—; Norrlandet och Anga udfg gm Pettersson 10:—; Väster Lövsta udfg gm Andersson 150:—; Gysinge udfg gm Persson 20:—; Mönsterås udfg gm Kängström 14:—; Sundsvalls förs. udfg gm Gustafsson 65:—; Nossemarks förs. gm Nilsson 6:25; Gösslunda udfg gm Blid 16:30; Strömsbruks mfg gm Erikson 36:—; Lindholmens udfg gm Jansson 150:—; Bergviks udfg gm Thörner 25:32; Älvkarleö udfg gm Sunesson 20:—; Tösse udfg gm Andersson 20:—; Stålboga udfg gm Carlsson 21:—; Smögens udfg gm Lagergren 30:—; Västerås gm Keijer 30:50; Vängdala udfg gm Pettersson 11:—; Alfta förs. udfg gm Holm 100:—.

(Rättelse: I den redovisning som var införd i Ungdomsvännen i nummer 25, förekom ett mycket missvisande tryckfel. Där stod: »Norrköpings församlings udfg 4:22.» Skall vara 422:—.)

UNGDOMSVÄNNEN
från 1:sta juli till årets slut kostar endast
2:— kr. Gör vad du kan för att skaffa
någon ny prenumerant!

Brevaftnar.

Svanö kr. udfg. Den 12 juli. Karl Westling, Missionshuset, Svanö.

Gläd.

Hassels missionsförsamlings udfg med ett brev till sin brevafton den 1 aug. Märkas B. A. och adresseras till Petrus Karlsson, Hassel. (Besvaras om så önskas.)

Sommarmötet

vid Hammarn, Hjo, avhålls i år sönd. den 10 juli kl. 11 f. m. och 3 e. m. Talare bliva red. Joh. Gustafsson, Stockholm, pastor Emil Thörne, Linköping, och pastor Hans Landberg, Hjo.

Körsång. Sedvanlig servering.

Envar hjärtligt välkommen.

Hjo Kr. Brödraförsaml. Ungdomsförb.

Klichéer för

VETENSKAPLIGA ARBETEN FLERFÄRGSTRYCK BOKARBETEN REKLAM

Bäst — Billigast

STHMS.TEL. V. 3694 KLICHÉANSTALTEN LINDBLOM & Co HÄLSINGEGAT.19 STHMS.TEL. V. 3694

När
vårfloden
kom
Livsskildringar

av

C. W. Gillén.

Pris häft. 3:75, bunden kr. 5:25.

»Det går vårstormar och vårflodsbrus genom dessa livfulla, ofta spännande och alltid rikt givande skildringar från en sällsamt rik livserfarenhet. Den bekantkap med människor av eld och tro, som boken bringar, är mer än värdefull, den är ovärderlig.»

J. G—n.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
Stockholm C.

Till semestern!

Lyckliga människor. Av *Kristina Roy*. Övers. fr. tyska av *Berta Karlson*.
Pris häft. 1: 50.

Berättelse från Tjeckoslovakien.

»Med övertygande kraft visar 'Lyckliga människor' vari den sanna lyckan består och hur den uppnås.»
O. T.

Mikaels sökande. Av *Mildred Hill*.
Övers. fr. eng. av *Greta Visborg*. Pris
häft. 2: —, inb. 3: —.

En berättelse om två unga människor, som funno varandra för livet.

Solvik. Av *Anna Preinitz*. Pris häft.
2: 75, inb. 3: 75.

Småberättelser, skildringar ur livet, små fina drag av solljus och godhet, som möta den vakna iakttagaren överallt i livet, men det behövs ibland att någon fäster uppmärksamheten på dem. Det är detta *Anna Preinitz* gjort.
B. K.

Agentens dotter. Av *Cornelia Lewetzow*.
2:dra uppl. Pris häft. 3: —.
Två berättelser för ungdom.

Ellens Hem. Av *Cornelia Lewetzow*.
Pris häft. 2: 50.

Man kan inte bli riktigt glad här i livet, förrän man lärt sig att gärna göra, vad man ogärna vill, det är kontentan i boken.
B. K.

Helgon. Av *L. W. Hodgin*. Övers.
fr. eng. av *Augustinus Keijer*. Ur kvä-
karnas historia. Pris häft. 4: 75, inb.
6: 50.

»Man känner en andlig väckelse genom strömma sin varelse och sitt andliga mod växa, då man i denna bok läser om dessa andens män och kvinnor som trotsande lidande och smälek intill döden voro trogna sin Frälsares namn.»
Grenna Tidning.

Hemliv. Av *Cornelia Lewetzow*. Pris
häft. 2: —.

Två berättelser ur livet, skrivna för ungdom.

Svenska Missionsförbundets Förlag.

Tidens röster

Av
Elisabet Lönroth.

Pris kr. 1: 50.

Svenska Missionsförbundets Förlag,
STOCKHOLM C.

Mina fötters lykta

Några ord om Gamla
Testamentets böcker,
ungdomen tillägnade.

Av *Robert Fur*,
Teol. kand., rektor.

Pris kr. 2: 25.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG
STOCKHOLM C.

Kristinehamns Praktiska Skola. 50:de läsåret

Statsunderst. och Statsinsp. praktiskt ungdomsläroverk omfattande

Realskola, 2-årig, utmärkta examensresultat, börjar 22 aug.

Allmänbildande avd. 7 mån. utvidg. folkhögskolekurs med viss ämnesvalfrihet,
börjar 1 nov.

Handelsskola, 1-årig, högre och allmän, börjar 22 aug.

Teknisk skola, 1-åriga praktiskt-teoretiska yrkeskurser, 3 facklinjer, börjar 22 aug.

Husmoderskola, 3 till 5 mån. kurser. Obs! Spec. konservering under aug., börjar 1 aug.

Slöjdskola, kortare och längre kurser, börjar 1 aug. och 1 sept.

Härligt läge. Utmärkta lokaler. Undervisningsvana lärare. Låga avg. och omkost. Kristlig regim. Statsstipendier.
Begär omg. prospekt! Rådfråga våra f. d. elever!
O. Helling, rektor.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1927.